

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15. — Ἐν δὲ ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16. — Ἐν τῇ Ἰζωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Τὸ Φαλήρον ἔβαλε τὰ καλὰ του καὶ μᾶς περιμένει αὐρίον. Εἶναι ὄλον ἥλιος, κύμα καὶ ὄροσια. Γαλανὸς οὐρανὸς ἀπὸ πάνω, γαλανὴ θάλασσα ἀπὸ κάτω καὶ μέσ' τῆ μέση οἱ ἐπισκέπτεται του καὶ τῶν δύο φύλων, εὐμορφοὶ καὶ ἄσχημοι, ὄγληροὶ καὶ συμπαθητικοί, ὑποφερτοὶ καὶ ἀνυπόφοροι. Τὸ Κεντρικὸν Ἐσνοδοχεῖον ἔχει χιλιάδας στρεϊδιῶν ἀνοικμένων εἰς τὴν διαχθεσίαν μας. Φροντίς γίνεται διὰ τοὺς στομάχους μας πρὸ ἑβδομάδος ἴσως. Ἀπὸ Σμύρνης, ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως, ἀπὸ τὸν Βῶλον, ἀπὸ τὴν Κούλουρον ἔρθασαν στρεϊδιὰ καὶ εὐρίσκονται τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰς πλοιαῖα, ἐντὸς κοφῶν, περιμένοντα μετ' ἀνυπομονησίας νὰ τὰ βουρήξωμεν ἡδονικῶς τὰτα. Ἀλλ' ἡ πρὸ τοῦ Ἐσνοδοχείου πλατεῖα ἀνεκτύσσει βᾶθμηδὸν πολλὴν ἀκολασίαν. Ἀπεστενώθη τόσον πολὺ διὰ νὰ μᾶς ἱφίγη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Ἀφοῦ οἱ διοικηταὶ τοῦ Φαλήρου εἶναι τόσον στενοκέφαλοι, ὥστε νὰ ἀπωθῶσι τὸν κόσμον ἀντὶ νὰ τὸν σύρωσι, ἄς ἀποσύγωμεν ἡμεῖς ἐκείνην τὴν ἀηδὴ πρὸ τοῦ Ἐσνοδοχείου συμπύκνωσιν, τὴν μεταβάλλουσιν τὸ ὑπαιθρον εἰς αἶθουσαν καφενεῖου τὸν χειμῶνα, καὶ ἄς διαχυθῶμεν καθ' ὅλην τὴν ἄλλην ἀκτὴν, παίζοντες, κυνηγούμενοι, ἀνακνένοντες, φλυαροῦντες.

Σὰς προσφέρουμεν τὴν πολυτιμωτέραν ἐκδούλευσιν. Εἰδοποιούμεν τὴν ἀξιόλογον Διοίκησιν τοῦ Φαλήρου ὅτι οὐχὶ μακρὰν τῆς οἰκίας Κεχαγιά κατὰ τὴν προκλίαν ἀπὸ προχθὲς κεῖται πτώμα ἵππου ὑπὸ μάλις τινάξκντος τὰ πέταλα, φρικτὸν ἰδεῖν καὶ ὀσφρανθῆναι. Δὲν πιστεύομεν νὰ τὸν ἔβαλεν ἐπὶ ταύτῳ ὁ κ. Κεχαγιάς, διὰ νὰ ἀπομακρύνῃ αὐρίον τοὺς λοιποὺς Φαληρεῖς ἀπὸ τὸν χορὸν του!

Νεωτέρη εἰδήσις. Τὸ πτώμα σηκώθηκε πρὸς πείσμα τοῦ κ. Κεχαγιά. Καταβῆτε ἐλευθερὰ.

Καὶ ὁ κ. Βαρουζάκης ὁ χαρτοποιὸς παρακαλεῖται ἀροῦ ἀναγκάζεται νὰ κάμῃ διώρυγα ἐκεῖ καὶ νὰ διακόπητῃ τὴν συγκοινωνίαν τῆς ἄμμου, νὰ φροντίσῃ περὶ ἑνὸς μέσου διαβάσεως, διότι εἶναι κήθάδεια νὰ ἐμποδίξῃ τὸν κόσμον νὰ κάμῃ τὸν περίπατόν του εἰς τὴν ἀκτὴν, διὰ νὰ χύγη αὐτὸς εἰς τὴν θάλασσαν τὰ βρομονερά του Ἐργοστασίου του.

Ἀπόψε ἂν δὲν ἀπκτώμεθα πάλιν αἱ δημοκρατικαὶ αἰθουσαι τῆς ἀγαθῆς Κυρίας Ρικῆς, τῆς μόνης ἥτις κατ' ἔτος ἐννοεῖ εἰς εὐρύτερον ὅσον τὸ δυνατόν κύκλον νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν εὐθυμίαν τοῦ σκλονίου τῆς, δέχεται πρωτωπιδοφόρους. Καίτοι ὑπουργὸς ὁ κ. Ρικῆς, θὰ δεχθῆ ὅμως, ὡς μᾶς εἶπον, καὶ μασκκράδες τρικουπικούς. Ὡς τοιοῦτοι θὰ πᾶμε κ' ἑμεῖς.

Ὁ γηραιὸς Φῶρδ πολιορκεῖ ἔν τινα τῶν μεγάλων χωρῶν μίαν νεήλυδα ξανθὴν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἥτις ὅμως δὲν τέρπεται πολὺ ἀπὸ τὰ πρεσβυτικά του κομπλιμέντα.

— Εἶμαι ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους σας θαυμαστὰς, τῆ λέγει.

— Εὐτυχῶς, ἀπαντᾷ ἡ ξανθὴ μας, ἔχω καὶ μικροτέρους.

Οἱ Μεσσήνιοι, καθ' ἃ ἐμάθομεν, ἐθαυματούργησαν ἐν τῷ Νέῳ Κόσμῳ. Ἐγένοντο ἐκεῖ μέσα συγκρούσεις, ἐφοδοὶ, πυροβολισμοὶ, τραύματα, σπασίματα, ἀπαγωγὰ, γῆ Μαδιὰμ. Καλὴ ἀρχή!

Ἐξ ὅλων τῶν ἐκτονταδων προσκεκλημένων αὐτῶν τῶν πέντε ἔξη αἰτινες δίδουν χοροὺς, ἑ μόνος ἀποδειχθεὶς φιλότιμος ὑπῆρξεν ὁ Ρουμουνοέλλη κ. Σουτσοσ, ὅστις ἐπειδὴ προσεκλήθη εἰς ἕνα δύο χοροὺς ἀνταπέδωκε τὴν

πρόσκλησιν δούς τὸν μεγαλοπρεπέστερον ἐξ ὅλων τῶν μέ-
χει τοῦδε δοθέντων. Οἱ ἄλλοι, οἱ παρσάτοι, πῶς ἀντα-
πέδωσαν τὰς προσκλήσεις καὶ τὸ φαγοπότι; Ἡ εἶναι
καὶ ὁ κ. Μελέης Βασιλεὺς ὥστε νὰ μὴν μπορῆς νὰ τὸν
προσκλήσεις εἰς τὸν χορὸν σου; Ἄν καὶ ἐν ἀνωτέρας
σφαιρῆς καὶ τοῦτο γίνεται.

Τὸ καταθέλων τοὺς προσκεκλημένους εἰς τὸν χορὸν
τοῦ κ. Σούτσου ἦτο μία μαγική λυχνία, χύνουσα τόσον
φῶς, ὥστε ἠνάγκηζε πολλοὺς νὰ κλείωσι τὰ μάτια ἢ ν'
ἀποστρέψωσι τὸ πρόσωπον, διότι παρῆγε ἐντύπωσιν γαρ-
γαλιστικὴν εἰς τὰ νεῦρα μέχρι δυνατῶν γελῶτων.

Ἡ μαγικὴ λυχνία ἦτο . . . ἡ φάσσα τοῦ κ. Σαρδόνη!

Εἶχε καὶ ἄλλο κωμικὸν ὁ χορὸς αὐτός. Ἦσαν ἐξ ἀνάγκης
προσκεκλημένοι καὶ ὅλοι οἱ τυρόντες ἐν τῷ Ἐσνοδο-
χείῳ τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας, ὅπου ἐδόθη ὁ χορὸς, ἕ-
νοι, διότι ἄλλως δὲν ἐννοοῦσαν νὰ τὸ κουνήσουν ἀπὸ τὰ
δωμάτια καὶ τὰς αἰθούσας των.

Μεταξὺ τῶν ἐξ ἀνάγκης προσκεκλημένων ἦτο καὶ ὁ
φίλος μας Ἄνδρέας Κουμνουδης, ἐχόρευε δὲ χωλῶς, φὸν
Κολοκοτρώνη εὐκίως.

Ἐξ ὅλων τῶν δημῶν τῆς ἐλληνικῆς γῆς, μόνος ὁ
δημάρχος Βῶλου κ. Κερτζῆς συνερχομὲν τὸν Βασιλέα ἐπὶ
τῷ αἰσίῳ τοκετῷ τῆς Βασιλείας. Ἄν δὲν ἔχη περὶ-
σημο, νὰ τοῦ δοθῆ, παρκαλοῦμεν καὶ θὰ μᾶς ὑποχρεώ-
σητε μὲ τὸ παρκαπῶν.

Ἡ Ἐφημερὶς ἀπὸ τινος ἐξήλευσε δόξαν Τηλεγράφου.
Οὕτω προηθὲς γράφει ὅτι: ἐν τῷ χωρίῳ Μούλαι γενησο-
μένων ἀνακακῶν ἀνεκαλύθη λέων μαρμαρίνος κτλ. Τὸ
αὐτὸ ἐσπέρας τὸ αὐτὸ διάφορον μὲ τὰς αὐτὰς λέξεις ἀ-
νετύπωσεν ὁ Αἰὼν.

Ὅπου ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ συγγραφεὺς πρέπει νὰ εἶναι
Μανιάτης.

Περιέπεσε εἰς χεῖρας μας φυλλάδιον τοῦ Βοτανικοῦ
κ. Πονηροπούλου, τοῦ ἐκδότος ἐσχάτως Φυτολογίας.
Ἐν σελίδι 4ῃ ἀναγινώσκωμεν: «Ἄλλ' οὕτε τοῦτου ἡμεῖς
εἴμεθα οἱ καταλλήλοι, οὕτε τὸ βραχὺ τοῦ χρόνου κατ-
νεύει πρὸς τοῦτο, ἐφ' ᾧ διὰ βραχέων μόνον τὰ περὶ τῆς
γεωργίας τῆς μητρὸς τῆς καὶ τροφῆς πασῶν τῶν ἄλ-
λων τεχνῶν διὰ βραχέων θέλωμεν θίξει, εἰς κτιστώτερον
καὶ κάρρωνας ἡμῶν βραχίονας» ἐπευχόμενοι τὴν
αὐτὴν εἰρημένην ὑψηλὴν λειτουργίαν.»

Ἄς εἰσαχθῆ λοιπὸν μεταξὺ ἄλλων καὶ ἡ φράσις: «αὐ-
τὸ χρίζει μπράτσω» Πονηροπούλου.»

Ἐν τῷ αὐτῷ φυλλάδιῳ ὁμιλῶν περὶ τῆς ἐν Τύρινι
γεωργικῆς σχολῆς γράφει περὶ μιᾶς ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς
σχολῆς δάφνης τὴν ὅποιαν εἶχε φυτεύσει αὐτὸς ὁ Κω-
ποδίστριας, «ἣτις (δάφνη) ἐρηκτος μέινουσα καὶ σειο-

μένη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου εἰκονίζει μουμουρισμὸν θρήνου διὰ
τὸν ἀπορφανισμὸν τῆς Γεωργίας».

Προκειμένου περὶ τοῦ ἐλέγχου τῶν ἐν τῷ Δημοτικῷ
Νοσοκομείῳ συμβαινόντων, ἐνεκα σκέρτσου τῆς μνήμης
μας ἀντὶ τοῦ περισπουδῆστου φίλου μας ἱατροῦ κ. Βάφα
ἀνεφάρμακον τὸν ἐρχομὸν φίλον μας ἱατρὸν κ. Βάμβακα
Ὁ κ. Βάμβακας, ὡς γνωστὸν, πρὸ πολλοῦ μίαν ἰδέαν ἔχει,
λίαν ἀξιοέπαινον, τὰ Σχολικὰ Τραυματοτήρια. Χᾶριν αὐ-
τῶν δύναται νὰ γίνῃ καὶ δάσκαλος ἀπὸ ἱατροῦ.

Ἡ διατήρησις τῶν ψαριῶν σκηθίσθη! Καὶ γὰρ ἀπὸ
4 ὄρ. καὶ κάτω δὲν εὐρίσκοντο ἐν τῇ ἀγορᾷ ψάρια. Δὲν
μᾶς λέτε κύριε Διευθυντὰ Γραμματεῦ καὶ Σκελεταριῶν,
πῶς ἐξηγεῖται αὐτὴ ἡ ἐκ μέρους σας ἄρσις τῆς διατηρή-
σεως; Τί λόγους εἶχατε νὰ τὴν διατρέξετε καὶ τί λό-
γους νὰ τὴν ἀνακλήσετε; Ἐπιθυμοῦμεν νὰ μᾶς λύσητε
τὴν ἀπορίαν αὐτὴν ἣτις, ἐνόσω μένει ἀπορία, δὲν τιμᾶ
διόλου τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας.

Ἐνεκα τῆς πληθῆος τῆς ἀποκρηάτικης ὕλης, ἡ συν-
ταξὶς τῆς ἐπιφυλλίδος Κακὴ ὄρα ἀνεβλήθη εἰς τὸ προσε-
χῆς.

Τὸ πάθημα τοῦ κ. Σιοῦμαν βεβχίως μᾶς ἐλύπησεν.
Ἄλλὰ περὶ τοῦ κινήματος τῶν ἐπιτεθέντων κατ' αὐτοῦ
ροιτητῶν δὲν δύναμεθα ν' ἀπορνηθῶμεν πρὶν ἢ ἐξακρι-
βωθῶσιν αἱ λεπτομέρειαι. Διότι εἰς τοιαύτας σκηνὰς αἱ
λεπτομέρειαι κυρίως κανονίζουσι τὴν κρίσιν. Ἐπὶ τοῦ πα-
ρόντος ἔχομεν δύο ἀξιολύπητα γεγονότα, τὴν ἐπίθεσιν
τῶν ροιτητῶν καὶ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἀνταποκριτοῦ. Ὁ
τελευταῖος, ὅστις καὶ ἐπολιτογραφηθῆ Ἑλλήν καὶ μεθ'
Ἑλλήνων πάντοτε συνασπάζεται καὶ ἀπὸ πολλοῦ εἶναι
ἐνταῦθα καὶ τὸν ἐλληνικὸν χαρακτήρα φαίνεται σπουδᾶ-
σας, ἀπορῶμεν πῶς ἐγράψε τῶς ἐλαφρότητας, τῶς
ἀνυπαρκτὰ πράγματα, τῶς προσβολὰς ἐναντίον τῆς πα-
νεπιστημιακῆς νεολαίας. Ἰπὸ τὴν ἰδιότητα μόνον τοῦ
πολιτογραφηθέντος Ἑλλήνης ἔπρεπε νὰ ἐντραπῆ νὰ γρά-
ψῃ τοιαῦτα, τὰ ὅποια δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ παρέλθουν
ἀπαράτηρα, οὕτε νὰ μὴ ἐρεθίσουν τὴν μάλλον εὐέξα-
πτον ἡλικίαν. Ἐπρεπε νὰ περιμένῃ τὰς σκηνὰς αὐτὰς ὁ
κ. Σιοῦμαν, σκηνὰς αἰτίνας καὶ ἄλλου ἴσως θὰ ἐλάμβανον
χώραν, διότι ἡ νεολαία εἶναι πανταχοῦ νεολαία, καὶ
πρὶν ἢ προσφερθῆ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἱπποσύνης
ἀφίενται εἰς τὰς πρώτας ἐρμάς τας.

Βεβχίως ὑπῆρχον ἄλλα μέσα ἱκανοποιήσεως διὰ τοὺς
κυρίους ροιτητάς. Μία ἀπὸ κοινοῦ φερ' εἶπεν διμνητύ-
ρησις των ἐναντίον τῶν κατ' αὐτῶν ρυακρηθέντων θὰ
ἦτο ἀξιοπρεπέστερα. Καὶ ὁ προσβολῶν αὐτοῦς θὰ ἦσθ-
νατο περισσύτερον τὸ σφάλμα του ἀπὸ τὴν ἐπίθεσιν.
Προκλήσεις μονομαχίας θὰ ἦσαν ἐπίσης ἄλλο μέσον ἱκα-
νοποιήσεως. Ἄλλὰ κάθε τύπος ἔχει τὰ ἑθιμά του. Καὶ
ἡ μονομαχία εἰσέτι δὲν ἐνεργετήθη εἰς τὸν ροιτητικὸν
βίον τῶν Ἑλλήνων, ὡς εἶναι διαδεδομένη ἐν Γερμανίᾳ.
Ἀκριβῶς δὲ τοῦτο γνωρίζων ὁ κ. Σιοῦμαν ἔπρεπε νὰ
εἶνε προσεκτικώτερος. Ὅπως δὴποτε εἴμεθα πάλιν τῆς
ἰδέας ὅτι οἱ ροιτηταὶ ὠφειλοῦνται φανοῦν ἀξιοπρεπέστεροι
ἀπέκταντι τοῦ ὕβριστοῦ των ἐκτὸς ἐξ, κατὰ τινὰ ἐκδο-

σιν, ὁ ὕβριστὴς εἰς τὸν πρῶτον ἐκείνων λόγον ἐπέδειξε
τὸ μεθόλθερ, προσθεῖς τὴν γαλλικὴν φράσιν: Vous
connaissez ce système? Δε' ὅλα αὐτὰ ἀνακρινόμενα νὰ
φωτισθῶμεν ἐκ τῶν ἀνακρίσεων.

Εὐχριστῶς δημοσιεύομεν τὴν κἀτωθι δῆλωσιν τοῦ
συνεδέλου Διευθυντοῦ τῶν Νέων Ἰδεῶν. Δὲν εἶναι διό-
λου τίμιον ἢ ἐξ ἐνδραξ ἐπιθεσις ἐναντίον τῆς τιμῆς προ-
σώπων. Αὐτοὶ οἱ κύριοι ὁμογενεῖς οἱ νομίζοντες ὅτι τ' ἀ-
γαράζου ὄλα, πρέπει νὰ φέρωνται εὐλαβέστεροι ἐν τῇ νέῃ
κοινωνίᾳ εἰς τὴν παρεξέφρησαν, διότι ἡ κοινωνία αὐτὴ
οὐδέποτε ἐλάτρευσε τὸ χρεῖμα, ὥστε νὰ τοὺς ἀνέχηται
παρεκτρεπομένους. Περιμένομεν τὴν ἀπάντησίν των διὰ
νὰ ἐπανεέλθωμεν ἢ ὄχι.

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ.

Ὅταν ὁ Θεὸς ὑπάνδρευσε τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐάν, ὁ
διάβολος, μετημφιεσμένος εἰς ὄφιν, παρουσιάσθη εἰς τὴν
προμήτορά μας ὑπὸ τὸ δένδρον τῆς γνώσεως. Οὐδεὶς γνω-
ρίζει ἀκριβῶς τί ἐπαρῆεν ἡ Εὐά καὶ ὁ διάβολος κατὰ
τὴν πρώτην ἐκείνην συνέντευξιν, ἀλλὰ ὑποθέτω ὅτι ἐχύ-
ρευσαν . . . τὸ πηδεκτὸ ἢ τὸ συρτό. Ὁ ἱστοριογράφος
ὅμως τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης δὲν τὸ εἶδε, διότι, ὡς φαί-
νεται, ὁ δῆμαρχος τοῦ Παραδείσου δὲν ἐφρόντισε νὰ φω-
τίσῃ τὸ δένδρον τῆς γνώσεως διὰ πολυχρῶμων χαρτιῶν
φαναρίων.
Καὶ αὐτὰ, ὁμολογουμένως, εἶνε ἡ πρώτη μασκαράτα.

Ἡ δευτέρα εἶνε ὅτε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, μετεμφιε-
σμένον εἰς περιστέρην, ἐπεκλήθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ
βαπτίζομένου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τὴ ῥόνιμα πῶς ἐσκέφθη, —παρὰ τῆς ὀνόματος καὶ
ἀνέκδοτος σχολιαστῆς τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου, —
καὶ παρουσιάσθη ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν εἰς τοὺς συμ-
ποσιζόντας ἀποστόλους! — Ἐὰν καὶ τότε ἤθελεν ἐμ-
φανισθῆ ἐν εἶδει περιστέρως, δὲν ἤξούρομεν ἂν θὰ ἐγλύ-
τωνε ἀπὸ τὸ ψήσιμο.

— Beati qui moriuntur in domino — λέγει ἡ Γραφή.
Καὶ ὁ Θεολόγος Κ. . . Σ. . . διερμηνεύων καὶ ἀκο-
λουθῶν τὸ λόγιον τοῦτο, φερεὶ κατ' ἐσπέραν δόμιο καὶ
πεθάνει ἀπὸ τὸν χορὸν γιὰ τὸν χορὸν.

Ἡ Πεμπὴ Χαροῦμ ἠρώτα τὸν κ. Σ. . . πῶς νὰ μετεμ-
φισθῆ διὰ νὰ μὴ τὴν γνωρίσουν εἰς τὸν χορὸν τῆς Ἐν-
τέρης. . .
— Ὡς τιμὴ γυναῖκα, τῇ ἀπεκρίθη ὁ κ. Σ.

Μετὰ τὰς καλλιτεχνικὰς καὶ βιομηχανικὰς ἐκθέσεις
Βιέννης, Παρισίων κτλ.—ἀγγέλλεται μουσικὴ ἐκθεσις
ἐν Μεδιολάνοις τῆς Ἰταλίας. Τοῦτο μαθὼν ὁ στραβο-

Γιάννης, πῶς παίζει τούμπανο εἰς τὴν Πλατείαν τοῦ
Ψυρῆ, ἀνεφώνησεν:
— Δόξα τῷ Θεῷ πῶς ἐκανοποιήθημεν ἐπὶ τέλους καὶ
ἡμεῖς οἱ μουσικοὶ!

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ διορθώομεν καὶ μίαν τυπογραφικὴν
ἀπροσεξίαν, παρεξέφρησαν εἰς τῆς Χιοναίης μας τοῦ
ἄλλου φύλλου. Ἐπρόκειτο περὶ ζῶων καὶ διπλωματίας
καὶ κατὰ πλεονασμὸν ἐτέθη ἡ λέξις: ἑλληνικῆς. Ἐφ' ᾧ
καὶ τὴν ἀποσύρομεν.

Fra Diavolo

ΔΗΛΩΣΙΣ.

Προκαλῶ κατηγορηματικῶς τοὺς κυρίους Μενέλαον Νε-
γρεπόντην καὶ Βασίλειον Μελέν, τὸν μὲν γαμβρόν, τὸν
δὲ γυναικαδέλφον τοῦ ἐν Ταυγανίῳ ἐπὶ ἐγκλήμασι προ-
φυλακισθέντος καὶ κατηγορουμένου Μαρκῆ Βαλιάνου νὰ
δηλώσωσιν, ἐὰν ἦναι τίμοι ἄνθρωποι καὶ ἐννοοῦν νὰ ἔχου
τὴν εὐθύνην τῶν πράξεων των, ἐὰν ἀληθεύῃ νὰ ἢ ὄχι
ὅ,τι αὐτοὶ διαδίδουσιν, ὅτι ὁ διευθυντὴς τῶν Νέων Ἰδεῶν
ἐξήτησε παρὰ τοῦ πρώτου 4000 φράγκα, ἵνα μὴ δημο-
σιεύσῃ τὰς περὶ Μαρκῆ Βαλιάνου καταχωρισθείσας ἐν
ταῖς Νεαῖς Ἰδεαῖς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνταποκρίσεις
καὶ ὅτι ἐδημοσίευσεν αὐτὰς λαθῶν τὸ ποσὸν τοῦτο ἀπὸ
τὸν κ. Γεράσιμον Κούπκιν.

Ἀθήναι τὴν 6 Φεβρουαρίου 1882.

Ὁ διευθυντὴς τῶν Νέων Ἰδεῶν
Θ. Ἀγγελόπουλος Ἀθίνας.

Η ΕΤΑΙΡΙΑ

ΤΟΥ ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΠΕΙΡΑΙΑ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΥ

γνωστοποιεῖ ὅτι,

Σήμερον ἀπὸ τῆς 1—7 μ. μ. ἐξ ἀμφοτέρων τῶν σταθ-
μῶν θ' ἀναχωρῶσιν ἀμαξοστοιχίαι κατ' ἐκάστην ἡμίσειαν
ὥραν. Ἐπίσης αὐρίαν (Καθαρὰν Δευτέραν) ἀπὸ τῆς με-
σημέρας μέχρι τῆς 7 μ. μ. ὅλαι δὲ αἱ ἀμαξοστοιχίαι
ἀπὸ τῆς ὀ τῆς πρωίας μέχρι τῆς 11 τῆς ἑσπέρας θὰ διέρ-
χωνται διὰ Φαλήρου διὰ τὰ κοδούμα.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Πολιτικοῦ Νοσοκομείου ἢ Ἐπιτε-
γνωστοποιεῖ ὅτι πάντα τὰ δημοσιευθέντα περὶ δηλητη-
ρισίσεων καὶ λοιπὰ ὡς διαπραχθέντα ἐν τῷ Νοσοκομείῳ
τούτῳ, εἰσι ἐντελῶς ψεῦδη ἀνακρινόμενα καὶ ὅτι ἀναμέ-
νει τὸ πέρας καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργουμένων κατ'
ἐπίμονον αἰτησίαν τῆς ἀνακρίσεων, ἵν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἀν-
στηρῶν τιμωρίαν τῶν συκοφαντούντων οὕτως ἀνθρώπων
τὸ φιλανθρωπικὸν τοῦτο κατὰστημα.

(Ἐκ τοῦ γραφείου τῆς Διευθύνσεως
τοῦ Πολιτικοῦ Νοσοκομείου).

ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ

Ποιός είν' αυτός ο μασκαράς, πού 'μπρός μας ξεφαντώνει;
νομιζώ τής 'Αβδηρητικής πώς είναι Κυβερνήτης!
Κατάραις κι' αναθέματα 'στή βράχη του σηκόνει,
και όμως πόσους δέν τραβᾶ πίσω σάν μαγνήτης!
'Αξένοιαστος, χαρούμενος, γελᾷ γιὰ ὅ,τι κάνει,
και γιὰ μουτσούνα μοναχᾶ ἡ μούρη του τοῦ φθάνει.

Γιὰ πιάσετε τὴν τσέπη του νὰ ἴδητε πῶς βρύνει,
για πιάσετε τὰ χέρια του τὰ καταχρωσμένα . . .
Εἶναι 'δικαί του πᾶχατε οἱ θησαυροὶ ἐκεῖνοι,
ἦ, ὅπως λέγουν οἱ κκακοὶ, γλεντᾷ μὲ πλούτη 'ξένα;
Βαρεῖτε του τοῦ μασκαρά, ἀλλ' ὄχι μὲ λεμόνια,
βαρεῖτε τον μὲ ρόπαλα, μὲ σαούπια, μὲ κοτρώνια.

Θέλει στηλιάρη δυνατὸ, παλούκιμα, κρεμάλα,
και ὅμως ἡ 'Αβδηρητικὴ τὸν λέει Κυβερνήτη,
τὰ ἔχει ὅλα ἄφθονα και τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα,
και μπακινοβγαίνουν νηστικοὶ 'στὸ πλουσιὸ του σπῆτι.
Τί τεχνικὰ τὸν τίμιος ὁ κλέφτης προσποιεῖται!
'Ω! ἕνας τέτοιος μασκαράς σὰς πρέπει, 'Αβδηρίτσι.

Ποιός είν' αὐτὸς ὁ κύριος, πού ἔρχεται τρεχάτος;
σάν βουλευτῆς μοῦ φαίνεται. . . ἀκούτε πῶς φωνάζει
μὲ ὅλη του τὴ δύναμη γιὰ τὸ πτωχὸ του κράτος,
κτυπᾷ τὸ βῆμα μὲ γροθιαὶς και ὅλους τοὺς ζυπαῆζει.
Τί πατριώτης τίμιος! πῶς σκούζει και θυμώνει,
γιατί τὸν δεινὰ του γαμπροῦ δέν τοῦκαμαν τελώνη!

Μὲς 'στὸ πουγγί του θαῦρετε τὴ φίλη του πατρίδα,
ἡ κάθε λέξις και γροθιά του βουλευτοῦ σηκάνει
πῶς γιὰ βουσφέτι ἔγινε τὸ μάτι του γαρίδα,
και ἡ κοιλιὰ του 'βρίσκεται ἐπαναστατημένη.
Λυσσᾷ, φρενιάζει, δέρνεται ὀλόρθος εἰς τὸ βῆμα,
και ἡ πατρις του φαίνεται νάχη ταλλήρου σχῆμα.

Ποιός είν' αὐτὸς ὁ μασκαράς ὁ κατακωρωμένος;
θαρρῶ πῶς γράφει κάποι τί, πού λέν ἐφημερίδα...
'Αλλὰ κι' αὐτὸς μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι πεινασμένος,
κι' αὐτὸς θαρρῶ σάν ταλλήρου πῶς βλέπει τὴν πατρίδα.
Μὲ ἕνα κωκκλο ξερὸ σὰς ἀκλουθεῖ σάν σκύλος,
μ' ὄσους δέν δίνουνε ἐχθρὸς, μὲ ὄσους δίνουν φίλος.

'Αμμὲ αὐτὸς ὁ μασκαράς μὲ ζυγαριὰ 'στὸ χέρι
δέν φαίνεται σάν ἄνθρωπος, ὅπου τὸ δικηο κρίνει;
Γιὰ ἴδετε τί ὑπόληψι σὲ τόσο κόσμο χαίρει
γιὰ τὸ πολὺ του σοβαρὸ και τὴ δικαιοσύνη!
Και ὅμως ἄς ἴδῃ πουγγί γεμάτο ἀπὸ λίρα,
κι' εὐθύς ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς ἡ Θέμις μένει χήρα.

'Εσκώτσες, φαρμάκωσες, παλούκιωσες κανένα;
Βάλλε ὀλίγα χρήματα 'στὸ ἔρημο πουγγί σου,
και πήγαινε 'στὸν δικαστῆ μὲ χέρια σηκωμένα,
κι' ὁ δικαστῆς σάν εὐσπλαγγῆνος θὰ σώσῃ τὴ ζωὴ σου.
'Η, ἂν δέν ἔχῃς χρήματα, 'μπορεῖ κι' ἄλλοῶς νὰ γίνῃ,
καμμιὰ κυρία νόστιμη, κι' ἡ ἄκαρτιζ σθύνει.

Πῶ! πῶ! κουμπιά! πῶ! πῶ! σπαθί, σπιρούνη και 'γκλόνη!
Γνωρίζετε ποιός είν' αὐτὸς ὁ χρυσοφορεμένος;
εἶναι λεβέντης τοῦ στρατοῦ κι' ἔχει δουλειὰ του μόνη
νὰ κάθετα 'στὸν κωφρονὲ σάν χῆχης ξαπλωμένος.
Τὸν ξέρουν δούλαις, δέσποιναις, στενὰ σοκάκια, δρόμοι,
κι' ἡ μύτη του γιὰ χωρατὰ δέν μᾶτωσε ἀκόμη.

'Αμμὲ αὐτὸς ὁ κόρακας μὲ τὰ φαρδὺὰ μανίγια;
'Ω! τοῦτος εἶναι ἱερεὺς και δούλος τοῦ 'Υψίστου!
Γυναίκες και ἄνδρες τρέχουνε κοντὰ του σάν κκατσίγια,
κι' ἐκεῖνος ὅλους εὐλογεῖ 'στὰ βῆθη τῆς ψυχῆς του.
Φιλήσετε τὸ πόδι του, φιλήστε του τὸ χέρι,
ἂν θέλετε 'στοῦ 'Αβραῆμ τοὺς κόλπους νὰ σὰς φέρῃ.

Εἰς τὰς κυρίας ἄφρεσιν ἄκαρτιῶν ἄς δώσῃ,
'στὸν ἱερέα ἔχετε πολλὴ ἐμπιστοσύνη,
κι' ἂν θεῖχ χάριτι καμμιὰ Μαγδαλιανὴ φουντώσῃ,
ποιός ξέρει τὸ ἀγὸρι σας και Πάππας ἂν δέν γίνῃ!
Γιὰ τὸν παππᾶ εἰς τὸ κακὸ ὁ νοῦς σας μὴν πηγάζῃ,
μόνο μ' εὐχαίς θαυματουργεῖ και τὰ παιδιὰ πληθαίνει!

Αὐτὴ ἡ μούρη φαίνεται σάν μούρη τραπέζιτη...
Μιὰ τέχνη 'σπούδασε καλὰ, νὰ γδύνη και νὰ κλέβῃ,
κι' ἀφοῦ γυμνώσῃ τοῦ φτωχοῦ τὸ πεινασμένο σπῆτι,
ἀπὸ αὐτὰ πού ἔκλεψε γιὰ τοὺς φτωχοὺς 'ξοδεύει.
Και ὁ φτωχὸς μὲ κλάμματα 'στὰ γόνατά του πέρτει,
και εὐχεται Παράδεισο εἰς τὴν ψυχὴ τοῦ κλέφτη.

Πέρνουν και δίνουν 'στὰ 'ψηλὰ σαλόνια του οἱ μπᾶλοι,
και τρέχει ὅλη τῶν κλερπῶν ἡ ἀριστοκρατία,
ἔχει πορνεύουν οἱ μικροὶ, πορνεύουν κι' οἱ μεγάλοι,
πορνεύει και ὁ κύριος κι' ἡ εὐγενῆς κυρία.
Κι' ἂν φαίνεται ὁ κύριος πῶς ἔχει μιὰ γυναίκα,
ἀλλὰ 'μπορεῖ εἰς τὰ κρυφὰ νὰ ἔχῃ και ἄλλαις δέκα.

Θάρρεις τ' ἄνδρόγυνα αὐτὰ πῶς ἔχουν συμφωνία,
τόσοι νὰ ἦναι τῆς κυρῆς, και τόσαις τοῦ δεσπότη,
γιὰ τοῦτο παρατήρησαι δέν γίνεταί καμμιὰ,
κι' εὐχαριστεῖται ὁ καθεὶς ἀπὸ τὸ μερδικὸ του.
Και ἂν μιὰ δούλα ἡ νταντᾶ στὸν κύριον ἄρρησῃ,
'μπορεῖ κι' ὁ δούλος ν' ἀνεβῇ 'στ' ἀφεντικὸ τὴ θέσι.

Ποιὸ εἶναι τοῦτο τὸ παιδί τὸ μοσχομυρωδάτο;
θὲ νὰ βαστᾷ τὸ σῶϊ του ἀπὸ μεγάλη σκαίρα,
γιατί κκαθῶλα περπατεῖ σὲ ἄλογο βαρδάτο . . .
Ποιὸν κύριο πανευγενῆ νὰ ἔχῃ γιὰ πατέρα;
Κκαμπόσοι λέν πῶς ἔχει δυὸ και ἄλλοι τρεῖς κκαμπάδες,
ἀλλ' ὅμως μὴν πιστεῦετε σὲ τέτοιους φαπλατζάδες.

Βλέπετε τοῦτον πού γελᾷ μὲ τῶν τρανῶν τὴν τάξι;
εἶναι τὸ ἄνθος κι' ἡ στολὴ τῆς ἀριστοκρατίας;
'στὸ μαρμαρένιο σπῆτι του, στὴν πόρτα του, 'στ' ἀμᾶξι,
βλέπεις ἐλάφου κέρτα γιὰ δειγμα εὐγενείας.
'Αλλ' ὅμως ἔχει ἀπ' αὐτὰ κι' ἀπάνω 'στὸ κεφάλι,
και ἂν δέν φαίνωνται σ' αὐτόν, τὰ βλέπουν τόσο ἄλλοι!

Ποιός εἶναι τοῦτος ποῦρηται μὲ μιὰ κομψὴ κυρία,
σάν ζωγραφιὰ, σάν ἀγάλμα σωστό τῆς 'Αρροδίτης,
και ἡ ἐπάνω τὸν τιμᾷ κι' ἡ κάτω κοινωνία;
'Ω! εἶναι τῆς ὠραίας του κυρίας ὁ μεσίτης.
Γιὰ ἴδετε τί παράσημα τοῦ κρέμασαν 'στὰ στήθεα!
'Αμμ' ἡ τιμὴ τους... χάνεσθε γιὰ τέτοια κολοκύθια;

Ποιός εἶναι τοῦτος ὁ φαγᾶς πού τόσο κκαμαρώνει;
Μαζί σας σ' ὅλα συμφωνεῖ και ὅ,τι λέτε λέει,
ζεσταίνεσθε; ζεσταίνεται, παγόνετε; παγώνει,
ἂν θὰ γελᾶσθε, γελᾷ, ἂν κλάψετε, θὰ κλαίῃ.
Τοῦ φθάνει 'στὸ τραπέζι σας καλὰ νὰ τὴν γεμίση
κι' εἰς ὅλα εἶναι πρόθυμος μὲ σὰς νὰ συμφωνήσῃ.

Ποιός εἶσαι σὺ, ὅπου φορεῖς τὴν κόκκινη γκακέτα,
πού ἡ ἀξένοιαστος βαθυὰ 'στὸν ἦλιο θὰ κοιμάσαι,
ἡ μὲ τῆς πόρνης τὰ λεπτὰ θὰ κόβῃς τὴν πασέτα;
Μοῦ φαίνεται πῶς ὀργανον τῆς ἐξουσίας; θᾶσαι.
Ποιός ἕνα τέτοιο φύλακα τῆς ἀσφαλείας βλέπει,
κι' εὐθύς τὰ δυὸ χέρια του δέν χώνει μὲς 'στὴν τσέπη;

Γιατί τὸν κλέφτη ἔμπορο μὲ βούρδουλα δέν δέρνεις;
γιατί τὸν δεινὰ μούστερη ἀπ' τὸ λαϊκὸ δέν πιάνεις;
γιατί ἀπ' ὄλαις τῆς κλεψιαῖς τὸ μερδικὸ σου πέρνεις,
γιατί, ἂν ἄλλοι κλέβωνται, ἐσὺ ποτὲ δέν χάνεις.
'Η τάξις, ἡ ἀσφάλεια, καλὰ και θεῖα λόγια . . .
μὰ κι' ὁ παρᾶς ὁ ἔρημος και τὰ χρυσᾶ βωλόγια;

Μὲς 'στὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ τοῦ κόσμου κκαρναβάλι,
ποιός εἶν' αὐτὸς ὁ μασκαράς, ὁ παλιοκαθηρίτης,
πού ὅλος στάζει ἴδρωτα και σκύβει τὸ κεφάλι;
'Ω! εἶναι ὁ κυρίαρχος και τίμιος πολίτης!
Τί μασκαράς! χειρότερος ἀπ' ὅλους 'στὴ φυγοῦρα,
μὲ τὸ στομάχι ἀδεικνὸ κι' ἀδιάκοπη μουρμούρα.

Φωνάζει πῶς τὸν δέρνουνε, φωνάζει πῶς τὸν κλέβουν,
φωνάζει πῶς σάν γάδορος φορτώνεται κι' ἰδρώνει,
πῶς μὲ 'δικὰ του χρήματα οἱ ἄρχοντες χορεύουν,
και ὅμως τὸ κεφάλι του ἀπάνω δέν σηκάνει.
Θαρρεῖς πῶς ἐπαράλυσε τὸ δυνατὸ του χέρι,
κι' οὔτε γροθιά δέν εἰμπορεῖ κκαλὴ νὰ καταφέρῃ.

Μὰ ποιός νὰ ἦναι τάχατε ὁ μασκαράς ἐκεῖνος,
πού μασκαρεύει μόνος του τὴ λογικὴ του φύσι;
Εἶναι τὸ πλάσμα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἄνθρωπος τὸ, κτῆνος,
μὲ ὄλαις τῆς ἀγάπης του, τὰ πάθη του, τὰ μίσση.
Ταίζει, σώζει, ἀγαπᾷ, γελᾷ, λυπάται, χιρίζει,
ἀλλ' ὅμως κρύβει μέσα του φαρμάκι και κκαχάρι.

Μὲς 'στοῦ ἀγρίου του θυμοῦ τὴ λύσσα και τὴ ζᾶλη;
τὸ πλάσμα τοῦτο τοῦ θεοῦ 'μπορεῖ κκασι νὰ χύσῃ
και μέσα 'στοῦ πατέρα του τὸ νεκρικὸ κεφάλι,
και δίχως φρίκη μὲ αὐτὸ νὰ πιᾷ και νὰ μεθύσῃ;
Σ' ὅλα 'μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος ὁ λογικὸς νὰ φθάσῃ,
και μὲ τὴν ἴδια σάρκα του ἀκόμη νὰ χορτάσῃ.

Και ὅμως πόσο ἡμερος μιλεῖ 'στὸν γείτονά του,
μὲ πόση θέρημ χαιρετᾷ τὸν ἀκριβὸ του φίλο,
τί ἀνοικτὴ πού φαίνεται κι' ἀθῶα ἡ καρδιά του,
ἂν και δαγκάνῃ κκαποτε κρυφὰ ὡσάν τὸν σκύλο.
Τί κοινωνία ἡσυχῆ, τί τάξις και γαλήνη!
μέσα βοὴ και πόλεμος, κι' ἀπ' ἐξῶ ἡ εἰρήνη.

Σάν θάλασσα ἀκίνητη ἡ ἐπιφάνειά της,
τὸ κοιμισμένο κύμα τῆς δέν τὸ ξυπνᾷ φουρτοῦνα;
και εὐλογεῖ τὸν Κύριον ὁ κάθε διαβάτης,
ἀλλ' ὅμως τὴν ὠραία της ζεσχίσετε μουτσούνα!
'Ω! τότε χάνονται μὲ μιὰ ἡ ἐξῶ ὠμορφάδες,
και τότε τοὺς ἀληθινούς; θὰ 'εῖρητε Μασκαράδες;

Souris.

Ταμτατούλα εδέησε νὰ περιβάλῃ αὐτὴν διὰ σενδόνης καὶ ὑπ' αὐτὴν νὰ γίνῃ ἢ ὑπὸ τὰ φουστάνια τῆς κ. Ξεβγαλμένης ἐξαγωγῆ τοῦ γάτου, ὅστις ὑπέστη, ἐξαχθεὶς, τὸν διὰ λιθοβολισμοῦ θάνατον. — Ἴνα μὴ μαρτυρήσῃ ὅ,τι εἶδεν, ὡς ἔλεγεν ὁ Ταμτατούλας.

Εἶπομεν, ὅτι εἰσχομισθέντος τοῦ φωτός ἐγένοντο φανερά τὰ ἐν τῷ σκότειι τελεσθέντα. Οὕτως ἡ ὡμορφὴ κόρη τῆς Ὁρσας ἔφερε μιὰ δαγκονιά στὸ μάγουλο, καὶ ἔλεγεν, — Ἄχ! ὁ σκύλος! μὲ δάγκασε! Ἡ γῆρας ἀδελφὴ τοῦ κ. Κορούιδου εἶχε παραλυμένον τὸν στηθοδεσμόν της, τὰ κουμπιὰ ξυλωμένα καὶ γρατσουρισματιάδες στὰ χέρια, ὅλα δὲ αὐτὰ ἔλεγεν, ὅτι τῆς τὰ ἔκαμαν, ἀπὸ τὸ τρέβα τρέβα στὸ σκοτάδι, οἱ μικροὶ χορευταὶ, ἡ δὲ δασκάλα Φανιώ ἠναγκάσθη ν' ἀποσυρῆ εἰς τὸν παραθαλάσμιον διὰ νὰ κουμπώσῃ τὸ φουστάνι ποῦ τῆς κόπηκε. Ταῦτα ἰδὼν τὸ διορατικὸν τῆς Σταμνίδεως μμάτι, ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ ἐπιφωνήσῃ μετ' ἀγανακτικῆσεως:

— Πολὺ κακὸ ἔγινε. Λές καὶ βρισκόμεθα στὴ σάλλα κανενὸς ὁμογενῆ ποῦ εἶνε ἐλεύθερη Κέρκυρα καὶ ὅλα κάρτα πιάγκα.

— Αὐτὰ ἔχει τὸ σκοτάδι, ἀπήντησεν ὁ γνωστός μας περιβολάρης, ἀλλ' ἄς ἀφήσωμε αὐτὰ, ὃ γέγονε, γέγονε καὶ τὰ γινόμενα οὐκ ἀπογίνονται. Τώρα ἡ καλλιτέρα δουλειὰ, ποῦ θὰ κάμωμε εἶνε νὰ τὸ στρώσωμε μῆς οἱ μεγάλοι εἰς χορὸ καὶ τὰ μικρὰ δὲν εἶνε γιὰ τέτοιαις δουλειαῖς, ἢ μὴ θαρρεῖτε, ὅτι οἱ χοροὶ ποῦ δίνουν αὐτοὶ οἱ μεγάλοι τῶν παιδῶν, πῶς γίνονται ἀλήθεια γιὰ τὰ παιδιὰ; Εἶσθε ἀπατημένοι. Διότι, ἐπειδὴ μὲ τὸ νὰ λυποῦνται νὰ κάνουν ἐξοδα μεγάλα διὰ διπλοῦς καὶ τριπλοῦς γκαρν χορούς, βόηκαν τὸν τρόπο νὰ λέν, ὅτι πῶς δίνουν χορὸ γιὰ τὰ παιδιὰ, γιὰ νὰ χορεύουν τὰ μεγάλα παιδιὰ, αὐτοὶ οἱ ἴδιοι.

Κ' οὕτως ὁ χορὸς ἐπανελήθη φαιδρὸς μέχρι πρωΐας, ὅτε δὲ ἀπῆρχοντο ὅλοι τάλλα στὸ κρεσὶ, ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ κ. Ταμτατούλα :

— Σύμβια, εἰς τὸ κατέτσι μας ἔπεσε ἀγία εὐκαιρίδα. Πάει καὶ ὁ κόκορας, πᾶν καὶ ἡ ὄρνιθες. Καὶ ξέρεις ποιὸς μᾶς τὴν σκάρωσε τὴ δουλειὰ; Ἐκεῖνος ὁ πρωτοκλέστηρος Κουμουνδοῦρος ποῦ μᾶς τὸ ἔστρωσε ἀλλὰ γαλλικὰ τὰ μεσάνυχτα. Μὰ ὄνομα, μωρὸ καὶ πρᾶμμα!

Ὁ δὲ κ. Σταμνίδης ἐξάγων τὸν σκούφον του καὶ ἀποχαιρετῶν τὸν Ταμτατούλαν ἀνεκράυγαζεν ἔνθους:

— Ζήτω τοῦ νέου Κατσίμπκλη, τοῦ μεγάλου προστά-

του τῶν παιδῶν! Σὺ τὸν ξεπέρασες στὴν γεννησιδωρία, καὶ θὰ ἔκανες νὰ σοῦ στήσουν ἀνδριάντα σὲ ψηλοτέρα καὶ ἀπὸ τὸν Ἀπόλλωνα κολῶνα, ἂν μοίραζες καὶ καμπόσα ψάθινα κηπελλάκια, γιὰ νὰ πεθάνης τρισένδοξος καὶ ἀποθανκτίσης καὶ μετὰ θάνατον τὸνομά σου. Οὐρά! τοῦ Ταμτατούλα—Κατσίμπκλη, οὐρά! οὐρά σου, κουμπάρε καὶ τοῦ χρόνου.

Παληάνθρωπος.

ΑΡΤΟΝ ΣΠΗΤΙΚΟΝ!

Τὸ παρὰ τὸν Σταθμὸν τοῦ Σιδηροδρόμου ἐν τῇ Ὁδῷ Ἐρμοῦ Ἀτιμοκίνητον

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΑΡΤΩΝ ΚΑΙ ΖΥΜΑΡΙΚΩΝ

Α. Παρασκευοπούλου καὶ Σας

κατσκευάζει διὰ μηχανῆς εἰς τὴν αὐτὴν τῆς ἀγορᾶς τιμῆς ψωμί λαχταριστὸν, ἀπὸ καθαρόν σιμιγδάλι, χωρὶς φαρῖν, σωστὴ ὀκτὶ καὶ ὅταν εἶναι καὶ δύο ἡμερῶν, γλυκύτατον καὶ μετὰ δύο ἡμέρας, χωρὶς νὰ χάνῃ τὴν οὐσίαν του.

ΠΡΟΣ

τούτοις κατασκευάζει πρώτης ποιότητος ζυμαρικά, **Μακαρόνια, φιδέ, κλπ.** Κάμνει

ΑΠΟΣΤΟΛΑΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ δύο, ἐν εἰς τὴν Παλαιὰν ἀγορὰν εἰς τὸ Λαχανοπωλεῖον **Παπανικολάου** (Καμπούρη) καὶ ἄλλο ἐν τῇ Ὁδῷ Ἐρμοῦ ἀπέναντι τοῦ Καταστήματος Μαϊφάρτ.

ΚΑΙ κάρρα μετὰ τὸν κώδωνά των διὰ τῆς συνοικίας.

(ΣΤ'. 1).

ΜΑΣΚΑΡΕΥΘΗΤΕ ΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΝΑΥΛΗ ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ.

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΠΟΚΡΕΩ ΧΩΡΙΣ
ΟΙΝΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ΑΝΑΚΗΡΥΧΘΕΝΤΩΝ ΠΡΟΕΛΡΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΙΝΟΠΟΙΑΣ,
Κεντρικὴ ἀποθήκη ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου. (6—4)